

Tröllini í Hornalondum

1. Frøðið er komið frá Íslandi skrivað í bók so víða:
havið tær nakað um hana hoyrt?
frá kann eg at týða.

*Ólavur kongur herjar hann mót trøllum,
hans eru segl av silki reyð,
Ormurin rennur, árar leika í tolli.*
2. Frøðið er komið frá Íslandi, skrivað í bók so breiða:
havið tær nakað um hana hoyrt?
frá kann eg at greiða.
3. Frøðið er komið frá Íslandi, hegar ið skald tað tók,
havið tær hoyrt um kongin tann,
ið skrivaður stendur í bók?
4. Tað er signaður Ólavur kongur siglir norð við landi,
hann hevur skeið og skamri Orm og mangan bitran brandin.
5. Tað er signaður Ólavur kongur, hann siglir út við Ytra,
hann hevur skeið og skamri Orm og mangan brandin bitran.
6. Ólavur siglir av suðurlondum, fylgja honum streymar:
“Heidnir hava fyri mær borist í mangan møðigar dreymar.”
7. Ólavur siglir av suðurlondum, fylgja honum vindar,
fyrstu kirkju á suðurlondum hann letur við kraftir binda.
8. Kongurin sker ein tingakross, hvørjum manni hann sendi,
kom so mangur heidningi,
tað sást ikki yvir enda.

9. Kongurin stígur á tingið fram, hann býður teim øllum skel:
“Tær skuluð taka við kristnari trúgv, tað líkar mær so væl.”
10. Svaraði fyrsti av heidnum monnum tungu bar hann so snjalla:
“Vær viljum taka við kristnari trúgv, hann skjýtur hana yvir os allar.”
11. Svaraði annar av heidnum monnum, tungu bar hann so neyva:
“Hirðið ei hvar ið beinini rekast, tá ið búkarnir liggja deyðir.”
12. Kongurin býður teim kristnu trúgv, hesum heidnu monnum,
triðja kundi hann ikki fá,
tá fall litur av sonnum.
13. Tað er nú sum oftum var tá:
ræddur er hvør sín deyða,
summir flýddu í havsbotnar og summir inn í heygir.
14. Til tess svaraði Ólavur kongur, stendur í miklum váða:
“Siggja vil eg tað ljóta trøll, sum eitt vil øllum ráða.”
15. Svaraði Torstein oksamegin, fellur niður til kníggja:
“Hoyr tú kongurin, harri mín, hann er ei góður at siggja.”
16. Arint eitur hann bunkabjørn, tú tarft ei eftir at fregna,
alt tekur hann í fjall til sín,
bæði skeiðir og reystar tegnar.
17. Arint eitur hann bunkabjørn, tú tarft ei eftir at spyrja,
hann tekur alt í fjall til sín
bæði skeiðir og dreingir dýrar.

18. Brýnnar eru sum hamrar tveir, ið svartir standa í fjøllum;
oyruni eru sum bukkahorn,
tey ringla við gullbjøllum.
19. Kjaftur hans er ógvuligur, nasar hans eru langar,
so eru hansara kjálkabein sum fjórðingsvegur at ganga.
20. Skeggið er sum sótið svart, tað stendur niður á bringu,
neglinar eru stórar og langar,
alin fram av fingrum.”
21. Svaraði signaður Ólavur kongur, stendur í miklum váða:
“Siggja skal eg tað ljóta trøll, sum eitt vil øllum ráða.”
22. Sigldu fram við Hornalondum, tá tók kongur at ráða,
opna tóku tá Hornalond eystur í flagdaskála.
23. Ólavur sigldi av suðurlondum, fylgja honum vindar,
tröllini í Hornalondum vil hann við kraftum binda.
24. Blánaði æl í Botnum norður streymur við bylgjugerð,
vísti vond og leiðingar,
at kongurin var á ferð.
25. Sterkt kom æl av rustum niður, dreingir gjørdust mettir,
risin seg úr fjalli gekk,
tá ið dagurin setti.
26. Siggja teir allir, hesin tussi vil at skipi venda,
hevur eitt tog og helmarreip og stóran krók á enda.

27. Skeggið var sum sótið svart, tað niður á nalva stóð, jørð trað hann til kálva upp og út í sævarflóð.
28. “Hvør hevur teg so djarvan gjørt, tú sigldi fyri Hornið háa? tað hevur eingin aftur komið, her hevur skeiðir vágað.
29. Hvør hevur teg so djarvan gjørt, tú sigldi fyri Hornið inn? leiðin lá um Aldan suður, onnur norð fyri Kinn.
30. Leiðin lá um Aldan suður, onnur norð fyri Kinn, hoyr tað tú, hin reyðskeggjuti, hvør vinglaði teg her inn?”
31. “Hoyr tað Arint bunkabjørn, dvølst nú ikki longur: tak nú á tað fyrsta tak og vita, hvussu gongur.”
32. Svaraði hann Arint bunkabjørn, hirði ei um minni: “Ofta havi eg størri skútu latið í fjall mítt inn.”
33. So tók Arint fyrsta tak, skipið tók at hvøkka, heilir allir Ólavs menn aftur í stavn ræðu stækka.
34. So tók Arint á fyrsta tak, tað turkaðust súðir tríggjar, hann sakk niður í helluna upp til sína kníggja.
35. Kastaði hann krók á havið út, línan røkk at landi, so tók hann á Ólavs skip, tað tognaði borð frá bandi.
36. Allir bliknaðu Ólavs menn, tá ið hann á skipið tók, uttan hin ungi Tormaður hann las í rúnarbók.
37. Allir bliknaðu Ólavs menn sum mjeskur mjøður í skál, uttan hin ungi Tormaður, hann las tað rúnarmál.
38. Allir bliknaðu Ólavs menn sum mjeskur mjøður í alvi, uttan hin ungi Tormaður, hann leikti við rúnarkalvi.
39. Kongur gongur úr lyfting upp fram eftir bunkabrún: “Hvaðan er hesin fjallatussi, hvar byggir tú tún?”
40. “Leingi havi eg fyri Hornalondum ráðið, kosin kongur á tingi, hundrað heilt og hartil hálv, fyri hvønn nagl á fingri.
41. Svaraði signaður Ólavur kongur, av miskunn var hann kendur: “Vit skulum eiga orðum saman, ikki ráðast á hendur.
42. Hoyr tað Arint bunkabjørn, enn beiði eg teg til mála: mong tað eru tey veiðitrøll, tú hevur í tínum skála?”
43. “Meir spyrst tú meg, enn eg spyrji teg, ger ikki av tí hól: ganga út av Hornalondum róðrarskútur tólv.
44. Ganga út av Hornalondum róðrarskútur tólv, sextan selir á hvørt føri koma so heim av sjó.
45. Níggju verða fjósar ristar av hvørjum aldansfiski, tá fer hvør í níggju sundir og tá eru trý um stykkið.”
46. Til tess svaraði Ólavur kongur, hyggur hann upp í bjørg: “Ílla gegnist góður fongur, fast hjún eru mong og mørg.
47. Hoyr tað, Arint bunkabjørn, dvølst nú ikki longur, tak nú á tað annað tak og vita, hvussu gongur!”
48. Kastaði hann krók á havið út, línan røkk at landi, togná tók tað helmarreip, tað brotnaði jarn í hondum.
49. Til svaraði hann Ólavur kongur, hann gerst nú nýtur drongur: “Tak enn á kalv og kynjalegg, og vita, hvat ið gongur.”
50. Upp leyp Arint bunkabjørn, til tess var ei seinur, so tók hann á Ólavs skip, tað fjaldi hans mjadnarbein.
51. So tók Arint triðja tak, skipinum vildi venda, hann søkk niður í helluna upp um sínar lendar.
52. “Her skalt tú til áburð standa allar ævir til enda, takið nú vík og havnarlag hvør sum her vil lenda!”
53. Inni sita smátrøllini, nú er um tað at røða: “Seinur er Arint heim til hallar osum krásir at føra.”

54.
Út kom gílvurinn árla morgun,
rættir út hálsin langa,
gløir eygum, glettir á tonn,
sankt Ólavur það so standa.

55.
Til svaraðu tey smáu tröll,
hildu sær at gaman:
“Hvat man breka móður vári,
hon fær ekki kjaftin saman?”

56.
Leiðin lá for Aldans sund,
onnur inn fyri Kinn.
“Hoyr tú það, hin reyðskeggjuti,
hví vinglaði tú her inn?”

57.
Út kemur gílvurinn árla morgun,
hon stígur á stinnar stólpar:
“Nú skal ganga av grimum út,
honum at koma til hjálpar.”

58.
Tröllini í Hornalondum
búðu seg út so víða,
út við stórum jarnstongum,
tá tók hellið at síga.

59.
Tí svaraði Ólavur kongur:
“Verði her enn sum fyrr,
aftur lokist hetta helli,
verði her ongar dyr!”

60.
Tað var signaður Ólavur kongur,
alt var, sum hann vildi,
einki slapp av hellinum út,
men alt hann inni birgdi.

61.
Til so svaraði hann sterki kall,
stinnur í alvi sínum:
“Ofta havi eg størri hamrar
brotið við kolli mínum.”

62.
Tröllini í Hornalondum
ríða seg til tinga:
“Førum vær tað magnið,
sundur man bergið springa.”

63.
Til tað svaraði hann sterki kall,
gerst nú nýtur drongur:
“Leiðið meg at hellisdurum
at vita, hvussu gongur.”

64.
Tólv fóru undir hans hvørji hond,
studningin hann fekk,
studdu hann so mót hellisdurum,
hálsur av liði gekk.

65.
Havið tær hoyrt frá Hornalondum,
hvat tröllini gjørdur á sinni?
tað livdi longst, sum sterkast var,
tá ið hvørt át annað inni.

66.
Tröllini í Hornalondum
skuldu leypa bukk,
tey fóru niður til Kritisness,
haðan kom einki upp.

67.
Signaður verði Ólavur kongur!
alt var, sum hann mælti,
einki slapp av helli út,
tað hann inni læsti.